

Arrest

nr. 132 010 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 6 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Bart VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 25 oktober 2012 een aanvraag in voor toelating tot verblijf.

1.2. Op 6 februari 2013 wordt beslist tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“in uitvoering van artikel 26§4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van

artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juni 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

Verzoeker kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §2 van de wet van 15.12.1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van.08.07.2011

De vervoegde veemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen vreemdeling niet beschikt over deze stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen :de echtgenote geniet sedert 01.01.2012 ocmw-steun.

De bewering dat betrokkene zal beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen eens hij een vergunning heeft, is de zaken omkeren en is trouwens pure speculatie.

Tot slot bezondigde betrokkene zich herhaaldelijk aan ernstige feiten van openbare orde en liep hiervoor gevangenisstraffen op:

De Correctionele Rechtbank veroordeelde betrokkene op 07.07.2006 tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen met gebruik van een voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken met gebruik van of vertoon van wapens. Op 11.04.2007 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 12 maanden en 50 euro boete of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 22.07.2009 veroordeelde de Correctionele Rechtbank van Gent voor A)verdovende middelen verkocht als daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende activiteit van een hereniging (+herhaling), B) verdovende middelen In het bezit als daad van deelneming aan de hoofd of bijkomende activiteit van een vereniging (+herhaling), met een gevangenisstraf van A en B samen : 2 jaar en 1000 euro of 3 maanden VG.

Aangezien betrokkene niet slechts eenmalig, maar verschillende keren werd veroordeeld voor dezelfde feiten en er dus sprake is van ernstige recidive dienen we hieruit te besluiten dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 15, lid 1, juncto artikel 3, eerste lid 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verzoeker stelt vast dat het tweede deel van de beslissing gemotiveerd wordt door het feit dat verzoeker zich herhaaldelijk heeft bezondigd aan ernstige feiten van openbare orde en daarvoor gevangenisstraffen opliep.

De motivering gaat verder met een beschrijvingen van de vonnissen en arresten en de straffen die verzoeker heeft opgelopen. De motivering besluit: Aangezien betrokkene niet slechts eenmalig, maar verschillende keren veroordeeld voor dezelfde feiten en er dus sprake is van ernstige recidive dienen ire hieruit te besluiten dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker wenst hier toch wel op te merken dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt vast dat de beslissing op dit punt wel degelijk in feite wordt gemotiveerd doch niet in rechte. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stelt immers dat de aanduiding van de juridische overwegingen betekent dat de motivering de juridische regels aangeeft die worden toegepast, bijvoorbeeld de toepasselijke bepalingen van de wet, het decreet, het besluit of verordening.

De raad zal samen met verzoeker vaststellen dat de bestreden beslissing van 6 februari 2013 geen enkele juridische verwijzing bevat. Er wordt niet vermeld op welke wettelijke bepalingen de beslissing is gesteund om verzoeker een verblijf te weigeren op feiten van openbare orde. De beslissing is afdoende gemotiveerd naar de feitelijke elementen maar is juridisch niet afdoende gemotiveerd.

De raad zal dan ook van oordeel zijn dat de nietigheid van de bestreden beslissing dient te worden uitgesproken wegens gebrek aan afdoende motivering.

Verzoeker zal tevens aantonen dat het argument met betrekking tot de openbare orde hier niet van toepassing is.

In de titel van het middel werpt verzoek artikel 15 lid 1 die op zijn beurt verwijst naar artikel 3, eerste lid, 7° Vw die bepaalt dat de vreemdelingen dient teruggedreven te worden 7° wanneer hij door de minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, openbare orde of veiligheid van het land te kunnen schaden.

Verzoeker stelt vast dat er uitgebreide en oude rechtspraak bestaat over dit begrip. Verzoeker verwijst hoe volatiel het begrip openbare orde is met verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie dd. 18 mei 1982 *Rzguia Adoui v Belgian State and City of Liege; Dominique Carnuaille v Belgian State* joined cases 115 and 116/81 (.European Court report 1982 Page 1665).

Doch verzoeker is de mening toe gedaan indien er gesproken wordt van openbare orde er teruggesproken dient te worden naar de gewijzigde vreemdelingenwet die in het deel die van toepassing is op vreemdelingen van de unie en hun familieleden. Door de Europese 'wetgeving' werd door de richtlijn 2004/38/EG de begrippen openbare orde en nationale veiligheid gedefinieerd.

Verzoeker verwijst naar artikel 43 Vw dat stelt: De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1 " de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2 ° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd:

3°...

4°...

De bestreden beslissing is blijkbaar vooral gebaseerd om het feit dat verzoeker enkele keren strafrechtelijk werd veroordeeld. Verzoeker ontkent niet dat hij strafrechtelijk veroordeeld werd zoals de beslissing aangeeft.

Verzoeker is mening toe gedaan dat de minister niet zomaar kan stellen dat een strafrechtelijke veroordeling rechtvaardigen om verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf te geven.

Niettemin stelt verzoeker vast dat de reden van de beslissing daarmee begint namelijk de beslissing somt de veroordelingen op die hij heeft ondergaan.

Verzoeker heeft al verwezen naar artikel 15 eerste lid en artikel 3 7° Vw en artikel 43 Vw die de begrippen openbare orde en nationale veiligheid verder uitlegt.

Wat dient er nu onthouden te worden uit artikel 43 die gezien dient te worden als een uitlegging van de begrippen openbare orde en nationale veiligheid. Uiteraard heeft verzoeker kennis van het feit dat artikel 43 slechts van toepassing is op Europese onderdanen en hun familieleden. Doch het gelijkheidsbeginsel eist dat verzoeker een zelfde behandeling ontvangt indien het over dergelijke fundamentele zaken gaat als openbare orde en nationale veiligheid. Artikel 10 Belgische Grondwet juncto artikel 191 Belgische Grondwet stelt echter dat ook de rechter en vrijheden gelden op vreemdelingen die zich in het Belgisch territorium bevinden.

Zodoende dient het gevaar voor openbare orde en nationale veiligheid uitgelegd te worden uit de verwoordingen van artikel 43 Vw.

Wat dient er nu onthouden te worden uit artikel 43 Vw.

Strafrechtelijke veroordelingen zijn geen reden om het verblijf van verzoeker te weigeren. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zijn voor het fundamentele belang van de samenleving.

Preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Verzoeker is dus van oordeel dat de minister in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid om een persoon al dan niet het verblijf te weigeren zijn beslissing dient te motiveren aan de hand van begrippen die terug te vinden zijn in de vreemdelingenwet. Zoniet bestaat het gevaar dat de beslissing arbitrair is.

Verzoeker verwijst derhalve naar artikel 43 Vw die stelt dat strafrechtelijke veroordeling niet voldoende kan zijn om iemand de vestiging te weigeren. De bestreden beslissing om verzoeker terug te sturen

motiveert enkel en alleen dat verzoeker gevaarlijk is. Het is duidelijk dat dit niet in overeenstemming is met artikel 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 die stelt dat administratieve rechtshandeling zowel in feite als in rechte dienen gemotiveerd te zijn. Tevens dient deze motivatie al doende te zijn. Dit impliceert dat het redenen van de genomen beslissing evenredig dient te zijn aan het gewicht van de beslissing.

Dit is aldus in casu niet aan de orde gezien deze strafrechtelijke veroordelingen niet volstaan conform artikel 43 Vw die een uitlegging is van de begrippen openbare orde en nationale veiligheid. In dit opzicht is de beslissing helemaal niet gemotiveerd.

In artikel 43 Vw heeft de wetgever op een toch wel duidelijke wijze de almacht van de minister aan banden willen leggen in zijn discretionaire bevoegdheid om verzoeker geen verblijf te willen toestaan omwille van openbare orde en nationale veiligheid. De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarop DVZ zich baseert dienen te worden uitgelegd in het kader van artikel 43.

Bovendien dit verzoeker op heden, nu, een ernstige bedreiging te vormen voor het fundamentele belang van de samenleving. Artikel 43 Vw stelt duidelijk een 'actuele' bedreiging vormen. Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing van dienst vreemdelingenzaken het helemaal niet heeft omtrent het feit dat verzoeker nu nog in 2013 en straks 2014 een actuele vrees zou zijn voor het fundamenteel belang voor de samenleving.

De bestreden beslissing faalt volkomen in zijn motivering door NIET te motiveren waarom verzoeker op heden nog steeds een bedreiging is en dat nog voor het fundamenteel belang van de samenleving. Uit het administratieve dossier blijkt uit niks dat verzoeker op heden, nu, nog steeds een actuele en fundamentele bedreiging zou vormen voor de Belgische samenleving.

Verzoeker herhaalt:

Strafrechtelijke veroordeling is onvoldoende. Verwerende partij motiveert niet waarom zij wel van oordeel is waarom de strafrechtelijke veroordelingen voldoende zijn. In casu berust er op verwerende partij een bijzondere motivering

Nergens komt in de motivering tot uiting waarom verzoeker een fundamentele bedreiging zou vormen voor de Belgische samenleving. Een communist is in casu een subversiever en een gevaarlijker bedreiging voor het kapitalisme dat heerst in België dan verzoeker.

Nergens wordt gemotiveerd waarom verzoeker op heden nog steeds een bedreiging zou vormen. Verzoeker is gehuwd, heeft twee kinderen.

Het weze duidelijk dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd. De motivering is niet evenredig met het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker weigering tot verblijf omdat hij een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen in niet afdoend.

Een beslissing die niet afdoende is gemotiveerd is aangetast door een substantiële vormvereiste die kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is aldus ernstig."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar echtgenote beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Immers beschikt deze slechts over een ocmw-uitkering.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag voor toelating tot verblijf heeft ingediend in functie van haar echtgenote.

In de bestreden beslissing wordt onder meer verwezen naar artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, §5, van de Vreemdelingenwet luidt :

“§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Er dient aldus vastgesteld dat verzoekende partij, opdat zij kan worden toegelaten tot verblijf in functie van haar echtgenote, dient aan te tonen dat deze over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist niet dat zij enkel bewijzen heeft vorgelegd van het feit dat haar echtgenote, in functie van wie zij haar verblijfsaanvraag heeft ingediend, een OCMW-uitkering geniet. Dit strookt tevens met de gegevens uit het administratief dossier. Het motief dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar echtgenote niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt is een determinerend motief dat afdoende is om de verblijfsaanvraag te weigeren.

Met haar betoog gericht tegen de overweging dat zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde omwille van diverse strafrechtelijke feiten die zij gepleegd heeft, gaat verzoekende partij volledig voorbij aan hoger vermeld determinerend motief. Haar kritiek is gericht tegen een overtollige motivering zodat de eventuele gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en er aldus ook geen noodzaak is om deze kritiek te bespreken.

2.4. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 10, §2, lid 6 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 5, §5, 7, §1 c) en 17 van de richtlijn 2003/86/EG in samenlezing met het arrest van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 in de zaak C-578/08 (Chakroun) alsook schending van artikel 8 EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verzoeker verwijst naar het arrest Rhimou Chakroun dd 4 maart 2010. Verzoeker citeert par 43 en 44 van het arrest dat stelt:

Since authorisation of family reunification is the général rule. the faculty provided for in article 7 / c) of the directive must be interpreted strictly. Furthermore, the margin for manoeuvre which the AIS are recognised as having must not be used by them in a manner which would undermine the objective of the Directive, which is to promote family réunification, and the effectiveness thereof

In that regard, it follows from recital 2 in the preamble to the directive that measures concerning family réunification should be adopted in conformity with the obligation to protect the family and respect family life enshrined in many instruments in international law. The directive respects the fundamental rights and observes the principles recognised in particular article 8 ECHR and in the Charter. It follows that the provisions of the directive, particularly article 71c thereof must be interpreted in the light of the

fundamental rights and, more particularly in the light of the right to respect for family life enshrined in both the ECHR and the Charter.

Met is correct dat ten tijde van de bestreden beslissing op 6 februari 2013 de echtgenote van verzoeker een uitkering ontving van het OCMW.

Doch artikel 17 en artikel 5 van de richtlijn 2003/86/EG beperkt toch nationale wetgeving die geen rekening houdt met:

De belangen van de minderjarige kinderen (artikel 5 par. 5). Verzoeker had ten tijde de bestreden al 2 kinderen. Dit dient geweten te zijn door verwerende partij.

De aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij klakkeloos de Belgische wetgeving toepast en dat deze niet in overeenstemming is met artikel 5 par. 5 en artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG.

Verzoeker legt uit:

Belang van de kinderen:

In de beslissing wordt er geen rekening, laat verwezen naar het feit dat verzoeker twee kinderen heeft. Dat de oudste dochter geboren is op 8 februari 2009 zijnde voor het huwelijk van verzoeker. De tweede dochter Alisa is geboren op 11 oktober 2012. Verzoeker verwijst hiervoor naar het attest samenstelling gezin (stuk 3).

N ergens in de bestreden beslissing wordt er gemotiveerd naar het bestaan van de kinderen. Niettemin hebben de kinderen het recht op samen op te groeien door hun vader en hun moeder. Hoe kunnen de kinderen nu opgroeien in een stabiele omgeving waarbij aan hun vader het recht töt verblijf wordt ontzegd. Hier komt dan ook artikel 22 4° Belgische grondwet en artikel 3.1 Kinderrechtenverdrag in het gedrang. De fabel dat dit artikel geen directe werking zou hebben is achterhaald door het arrest van het Grondwettelijk hof van 7 maart 2013. Dat arrest stelt in zijn overweging B.9 het volgende:

Zoals in B.5.3 naar voren is gebracht, verplichten zowel artikel 22 bis, vierde lid, van de grondwet als artikel 3, lid 1 van het verdrag inzake rechten van het kind de rechtscolleges om in de eerste plaats het belang van het kind in aanmerking te nemen in procedures die op het kind betrekking hebben, ...

Derhalve is verwerende partij als uitvoerende macht verplicht de grondwet na te leven. Tevens is verwerende partij verplicht de richtlijnen toe te passen, ook druist de nationale wetgeving in tegen de richtlijn.

Artikel 22 4° Grondwet in samenhang met artikel 3.1 Kinderrechtenverdrag en in samenlezing met artikel 5 par. 5 richtlijn dat verwerende partij dient te motiveren in het belang van de kinderen. Dit wordt niet gedaan zodat er enerzijds onzorgvuldig gehandeld is geworden door verwerende partij. Dit beginsel houdt in dat verwerende partij alle relevante informatie dient op te snorren (deze was aan haar geven door het uitgebreid verzoek dat door de raadsman werd gemaakt), deze te bestuderen en hieruit een redelijke beslissing te distilleren. Verzoeker als vader van twee minderjarige kinderen weigeren tot verblijf druist in tegen iedere redelijkheid en is tegen het belang in van de minderjarige kinderen. De vader van de kinderen bestaat juridisch NIET. Leg dit maar uit aan minderjarige kinderen dat hun vader niet bestaat! ! ! ! !

Anderzijds wordt er niet gemotiveerd met betrekking tot het bestaan van twee minderjarige kinderen zodat ook hier een gebrek aan motivering kleeft.

De gezinsband

Artikel 17 stelt expliciet dat er bij een weigering der verblijf rekening dient gehouden te worden met de gezinsband. De gehechtheid en de duur.

Verzoeker verwijst naar het feit dat zijn eerste dochter al geboren is geworden VOOR zijn huwelijk dat plaatsvond op 15 mei 2012 namelijk op 8 februari 2009. Ook over de duur van verzoeker in België wordt niet gemotiveerd. Verwerende partij weet maar al te goed dat verweerder een asiel aanvraag heeft ingediend op 23 juli 2003. Verwerende partij weet maar al te goed dat het commissariaat generaal pas op 22 september 2009 een bevestigde beslissing weigering der verblijf nam. Verzoeker heeft aldus een asielprocedure van meer dan 6 jaar achter de rug. Verwerende partij weet tevens maar al te goed dat verzoeker op 1 juli 2008 een verzoek tot machtiging tot verblijf heeft ingediend die pas op 1 maart 2012 werd ingetrokken.

Derhalve heeft verzoeker een verblijf in België van maar liefst meer dan 10 jaar! ! ! Ondanks het feit dat ook dit gegeven werd overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken dd. 25 oktober 2012 (stuk 4). Verzoeker heeft de beslissing gelezen en herlezen doch treft nergens in de beslissing aan dat er rekening werd gehouden met de duur, de gehechtheid van de gezinsband in de bestreden beslissing. Derhalve is de beslissing in strijd genomen met artikel 17 van de richtlijn 2003/83/EG. Verwerende partij dient echter wel degelijk rekening hiermee te houden bij het nemen van hun beslissing ook al voorziet de nationale wetgeving hierin niet (tenzij artikel 74/13 - doch heeft betrekking op verwijdering). De

nationale wetgeving dient in overeenstemming te zijn met het nationale recht. Er werd derhalve hierover niet gemotiveerd.

Tevens dient er rekening gehouden te worden met de culturele aspecten. Verzoeker en zijn echtgenote zijn Albanese moslims. Verzoeker, ziet zich zoals zijn cultuur het wil, als pater familias, die de verantwoordelijkheid neemt te zorgen voor zijn familie. Verzoeker verwijst naar zijn stuk 5. Verzoeker kan onmiddellijk aan de slag bij Sen Bouw. De zaakvoerder van SEN BOUW BVBA stelt: ... Ik ondertekende zaakroerder van Sen Bouw verklaart hierbij dat de Heer (...) sinds wanneer werkvergunning heeft, kan hij bij ons in dienst beginnen met 38 uur per week als metser. Zijn nettoloon bedraagt 1.480 Euro.

Verzoeker wilt hiermee aantonen dat hij wel degelijk voldoet aan de bovenvermelde bepalingen van de nieuwe belangen die in voege zijn getreden op 11 september 2011. Zijnde de wettelijke bepalingen waarnaar de bestreden beslissing naar toe verwijst om verzoeker zijn verblijf te weigeren. Vanaf het ogenblik hij een verblijfskaart ontvangt kan hij aan de slag en is zijn inkomen voldoende hoog. Het normdoel dat de wetgever voor ogen had is aldus bereikt.

Verwerende partij doet dit enkel en alleen af met een argumentatie dat dit pure speculatie is. Het is speculatie van verwerende partij om dit stuk als speculatie af te doen. Waarom werd er op 6 februari 2012 een machtiging tot voorlopig verblijf toegekend en op dezelfde dag een beslissing van weinig geringder verblijf genomen? Had dienst vreemdelingenzaken enkele maanden gewacht nadat het voorlopig verblijf van verzoeker werd toegestaan, had verzoeker inderdaad kunnen bewijzen dat hij aan de slag kon bij Sen Bouw en ging hij beschikken over voldoende inkomsten.

Verzoeker wenst te verwijzen naar hun culturele achtergrond dat het de man is die dient te zorgen voor zijn vrouw en kinderen. Het is de man die dient te werken. Verwerende partij dient conform artikel 17 richtlijn hiermee rekening te houden ook al voorziet de nationale wetgeving hierin niet.

Het arrest Chakroun is tevens van belang omdat daarin duidelijk wordt gestipuleerd dat het recht op gezinshereniging een internationaal recht is. De nationale wetgeving kan beperkingen opleggen doch deze dienen steeds beperkend te worden geïnterpreteerd en de geldigheid van de nationale beperkingen op gezinshereniging worden beperkt de richtlijn in het bijzonder artikel 5 par. 5 en artikel 17.

De bestreden beslissing is een aanfluiting van het feit dat family reunification should be adopted in conformity with the obligation to protect the family and respect family life enshrined in many instruments.

Verzoeker wenst tevens nog te stellen dat de beslissing een ongerechtvaardigde inmenging is in het familie-leven van verzoeker conform artikel 8 EVRM.

Uiteraard weet verzoeker dat artikel 8 EVRM geen toegangsticket betekent voor een verblijf in België. Het zijn nog steeds de nationale en verouderde natie-staat die de voorwaarden voor binnenkomst en verblijf in hun nationale wetgeving vastleggen.

Doch in casu bestaat er in hoefde van verwerende partij toch wel een positieve verplichting. Zoals hierboven aangehaald is verzoeker gehuwd en heeft hij twee minderjarige kinderen.

Hij is gehuwd met een vluchteling van Kosovaarse nationaliteit. Verzoeker heeft tevens de Kosovaarse nationaliteit. Het probleem dat zich nu stelt, is dat verzoeker en zijn echtgenote enkel en België hun gezinsleven kunnen verder zetten. Het kan niet verlangd worden dat de echtgenote van verzoeker opnieuw uitwijkt naar Kosovo. Het commissariaat generaal heeft echter beslist dat de echtgenote van verzoeker een gegronde vrees heeft op vervolging indien ze terugkeert naar Kosovo.

De bestreden beslissing refereert niet naar het feit dat verzoeker gehuwd is en aldus

1. am I hereunificatie aanvraagt om zijn gezinsleven verder uit te oefenen in België met zijn echtgenote die in de onmogelijkheid verkeert - buiten haar wil om - om terug te keren naar Kosovo.

Artikel 8 EVRM verplicht verwerende partij dan tot een positieve verplichting om verzoeker niet te weigeren tot een verblijf gezien het de family live is enshrined in many instruments of international law.

Met legitiem doel dat verwerende partij stelt is eigenlijk enkel en alleen omdat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 10 par. 2 Vw zijnde beschikken over voldoende regelmatige inkomsten. Verzoeker heeft hierboven al aangeduid dat hij onmiddellijk aan de slag kan indien hij van verwerende partij de toestemming zou hebben om zijn verblijf alhier nuttig te maken en zou kunnen bijdragen aan de Belgische maatschappij.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat de klakkeloze toepassing van artikel 10 par. 2 in huidige casu een onrechtmatige inmenging is in het familie-leven van verzoeker. Het doel om te voorkomen dat verzoeker afhankelijk zou worden gesteld van het openbaar bijstandsstelsel en op deze wijze in de armoede zal verzeilen is een argument dat niet meer opgaat. Uit stuk 3 blijkt dat hij een familie-leven onderhoudt met zijn echtgenote en zijn twee kinderen. De inmenging is niet proportioneel gezien het gezinsleven niet verder gezet kan worden in Kosovo gezien het statuut van de echtgenote van verzoeker. De maatregel van artikel 10 par. 2 Vw dient niet verder te gaan dan het geen waarvoor het noodzakelijk is.

verzoeker heeft een familieleven met zijn echtgenote

verzoeker zal aan de slag gaan vanaf het ogenblik hij de toestemming krijgt. Doch op 6 februari 2013 werd hem voorlopige verblijf toegestaan die onmiddellijk werd overruled door huidige beslissing op dezelfde dag.

Derhalve is de klakkeloze toepassing van artikel 10 par. 2 Vw in huidige zaak een onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

Derhalve is een schending van artikel 8 EVRM aan de orde door de toepassing van artikel 10 par 2Vw.”

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Waar verzoeker aangeeft de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf te betwisten, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

In casu besliste de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker het verblijfsrecht als familielid van een derdelander wordt geweigerd, omdat niet werd aangetoond dat de in België verblijvende echtgenote beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en haar gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Immers beschikt zij over een ocmw-uitkering.

2.7. Verzoeker verwijst verder naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun v. minister van Buitenlandse Zaken). In dit arrest wordt aangegeven dat een concrete en individuele beoordeling dient plaats te vinden van de aanvraag om gezinshereniging en dat hierbij dient te worden vertrokken vanuit het principe van een recht op gezinshereniging, weliswaar verbonden aan voorwaarden. Tevens in het betreffende arrest, wordt aangegeven dat één van deze voorwaarden kan worden teruggevonden in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn 2003/86/EG, dat de lidstaten de ruimte biedt te eisen dat het bewijs wordt geleverd dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Hierbij wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de lidstaten daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordelen, zoals de gemachtigde van de staatssecretaris in casu heeft gedaan. Verzoeker blijft in gebreke in concreto aan te tonen op welke wijze verweerder door te oordelen dat een ocmw-uitkering, gelet op de aard van deze inkomsten – geen afdoende bewijs van het regelmatige, stabiele en voldoende karakter van de bestaansmiddelen vormt, niet is overgegaan tot een concreet en individueel onderzoek van zijn verblijfsaanvraag of voorwaarden aan het recht op gezinshereniging heeft opgelegd die geen steun vinden in het hierboven vermelde arrest van het Europees Hof van Justitie.

2.8. Wat voorts de aangevoerde schending van de artikelen 5, 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG betreft, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Voor het overige kan worden verwezen naar voorgaande bespreking van het middel.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker in de mogelijkheid was om alle elementen met betrekking tot de aard en de hechtheid van zijn gezinsband en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst op

schriftelijke wijze over te maken bij diens aanvraag van gezinshereniging en alvorens de bestreden beslissing wordt genomen. Tevens blijkt dat verweerder met inachtneming van alle door verzoeker voorgelegde stukken, redelijkerwijs heeft besloten dat niet aan de vereisten van artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet werd voldaan.

Uit het feit dat verweerder duidelijk motiveerde dat verzoekers partner niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 10, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat hij rekening hield met de aanwezigheid van deze vrouw in het Rijk en dat hij verzoekers relatie met deze vrouw ondergeschikt achtte aan het feit dat niet werd voldaan aan een door de wetgever gesteld verblijfsvereiste. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk. Het blote betoog voorts dat verzoekende partij een werkbelofte heeft eenmaal haar verblijf wordt gegeven, kan evenmin afbreuk doen aan voormelde vaststelling waaruit blijkt dat het bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen niet is geleverd.

Los van het feit dat, zoals reeds gesteld, verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de door hem aangehaalde bepaling van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, moet ook worden aangegeven dat in dit artikel niet is voorzien dat een bestuur de sociale, culturele en sociale bindingen die een vreemdeling heeft *“met België”* bij het afwijzen van een verblijfsaanvraag in aanmerking moet nemen, doch wel de bindingen die de betrokken vreemdeling heeft *“met zijn land van herkomst”*. Het bestaan van deze banden is in casu evenwel evident, aangezien verzoeker is geboren in Kosovo en er het grootste deel van zijn leven heeft gewoond.

2.9. In de mate waarin de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag opwerpt, wordt erop gewezen dat de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan worden aangevoerd omwille van het feit dat dit verdragsartikel geen rechtstreekse werking heeft. Het Kinderrechtenverdrag is een internationaal verdrag dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat. Het feit dat het Kinderrechtenverdrag de grondwetgever heeft doen besluiten een artikel 22bis in de Grondwet op te nemen, staat los van de aangevoerde rechtstreekse werking van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag als dusdanig. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, niet om directe werking te hebben (RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)).

2.10. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 22bis van de Grondwet zelf, wijst de Raad op het volgende:

Artikel 22bis van de Grondwet luidt als volgt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

De bestreden beslissing betreft in de eerste plaats een beslissing die de verzoekende partij aangaat, en niet haar kinderen. Het is de verzoekende partij die een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. De bestreden beslissing betreft geen maatregel ten aanzien van haar kinderen.

Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald het arrest van 29 mei 2013 met nummer 223 630, duidt de Raad bovendien op het volgende. Naar luid van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking zouden hebben, maar een eerder symbolisch karakter (Parl. St. Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe*

te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet kan de verzoekende partij zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen.

Waar verzoeker verwijst naar “*een arrest van het Grondwettelijk hof van 7 maart 2013*” kan deze bij gebreke aan nummering niet door de Raad gecontroleerd worden en komt het de Raad niet toe opzoekingen te verrichten om te raden welk arrest verzoeker bedoelt.

2.11. Verzoekende partij werpt tenslotte een schending op van artikel 8 EVRM. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel zodat de bestreden beslissing an sich verzoekende partij niet verplicht het Belgische grondgebied te verlaten en haar argument dat zij zal gescheiden worden van haar gezin aldus grondslag mist. Verzoekers beweringen aangaande “het verplichten tot terugkeer” is derhalve louter hypothetisch en niet dienstig. Een afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Bij gebrek aan een aangevochten verwijderingsmaatregel in huidig beroep maakt de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.12. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER